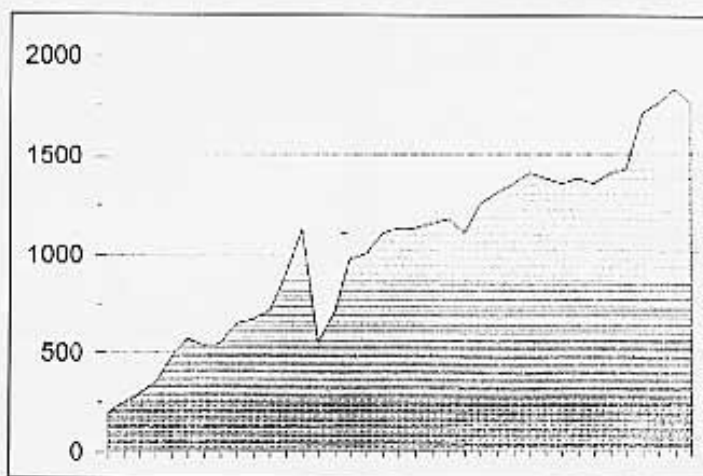

PER FI! VALDELINARES

Després de dos anys intentant aplegar a Valdelinares l'últim cap de setmana de setembre i sense poder-ho aconseguir, aquest any vàrem decidir canviar de dates per intentar-ho (també ho vàrem fer, per veure la neu, però la climatologia aquest any no ha acompanyat).

Eixírem el dia 25 a les 6.30 de la matinada, ja començava a clarejar, empenquèrem la marxa per carretera, anàvem molt abrigats però abans d'aplegar a la Mirona paràrem per a llevar-nos roba, lo que ens feia preveure que tindriem un dia molt bo. A les 7.55 aplegàrem a Albocàsser i vàrem entrar a un bar per fer-nos un cafè amb llet i unes pastes per a tenir més forces.

Emprenquèrem el camí a les 8.20 en direcció a Torre d'Embessora, també per carretera. Ací varen començar les incidències que ens van fer pensar en deixar l'aventura per una millor ocasió. Aquest incident va ser que aplegant a Torre d'Embessora, Davi es va parar i ens va dir que la bici l'hi feia un soroll estrany, després de revisar-la es va adonar compte que se l'hi havia

partit el quadro, d'esta manera un poc desil·lusionats vàrem arribar a peu fins a Torre d'Embessora, esperant poder trobar algú que ens pogués arreglar la bicicleta.

Aplegàrem al poble a les 9.04 i després de preguntar a varies persones si hi havia algun ferrer al poble ens van indicar el lloc on el podiem localitzar. Davi va anar a buscar-lo, per sort, ho va arreglar prompte i poguérem seguir la nostra marxa, en un poc de retard però això no importava, l'important era que podiem continuar.

Eixíem del poble en direcció a Culla a les 9.18; a partir d'ací començava el bo, deixàrem la carretera per agafar el camí. Per un camí que passa pel mig de molins antics (molts es conserven encara molt bé), aplegàrem a les falde de Culla, encara no hi havíem pujat gens, una vegada aplegar a Albocàsser havíem estat planejant tot el trajecte, d'esta manera teníem que afrontar un desnivell prou important en pocs quilòmetres.

A les 10.46 estem a Culla, on teníem previst esmor-

zar o diguem quasi dinar. Una vegada al bar vàrem demanar el menjar, dos entrepans per cap, una bona botella de vi..., també ens vàrem emportar un altre entrepà per al camí, perquè ens quedava el més dur i no fèiem intenció d'entrar a menjar a Vistabella. Eixíem de Culla en direcció al riu Monlleó a les 11.45, el cansament encara no havia aparegut. Començàrem a baixar en direcció al riu per un camí prou empinat però transitable damunt de la bici, als cinc o sis quilòmetres aquest camí es va convertir en un camí de ferradura, on es feia difícil anar damunt la bici (l'únic que ho va intentar va ser Davi, i demostrant una tècnica prou depurada ho va aconseguir), aplegàrem baix al riu, després d'haver passat per un mas en estat ruïnós, però al que encara es conserven utensilis utilitzats antigament. Una vegada baix al riu vàrem omplir d'aigua les botelles a una cisterna que hi havia en front d'un molí en runes, descansàrem cinc minuts i començàrem a pujar l'altra part de muntanya que ens separava de Vistabella, anàrem empentant la bici, perquè els llocs on podies anar pedalejant eren molt pocs (aquest tram es el que menys m'agrada de tots els que hem fet, i no és perquè no és bonic ja que transcorre pel mig d'un bosc de pins atapeïts, però tinc clar que caminar no és el meu fort, Davi no opina el mateix). Per fi aplegàrem al camí que ens portaria fins a la cruïlla de Vistabella, Sant

Jacobo

Joan de Penyagolosa i la carretera que va a Mosquerola, no després d'haver-nos enganyat alguna que altra vegada (Pedro i jo respiràvem tranquils, ja podíem pedalejar, Davi no feia molt bona cara, ell prefereix caminar).

A les 16.36 arribàrem a la font que hi ha a la cruïlla abans esmentada, ens vàrem menjar el entrepà que portàvem i unes quantes pastes i dolços que havíem agafat de casa. El cansament ja havia fet acte de presència, ens feia mal l'esquena, les cames, però encara ens falten uns 48 quilòmetres. El descans que vàrem fer a aquesta font ens va anar "de cine". A les 17.15 pujàrem damunt les bicicletes per emprendre el trajecte, una altra vegada per carretera fins aplegar a la província de Terol on comencen les pistes forestals.

A les 18.30 aplegàrem a una cruïlla, un camí es desviava cap a Mosquerola i l'altre cap a Puerto Mingalvo, vam agafar el segon puix el primer té uns trossos molt roïns i creïem que hi havien la mateixa quantitat de quilòmetres per un camí que per el altre (després ens vàrem donar compte que pel primer ens haguérem estalviat uns 4 o 5 quilòmetres). Aplegàrem a la carretera de Puerto Mingalvo a Mosquerola, seguirem direcció Mosquerola on teníem que buscar la pista forestal que ens tenia que portar fins a la nostra meta, Valdelinares.

A les 20.00 estàvem al començament de la pista,